

[Valdemar Thomsen.]

maa man vel regne med, at det i Fremtiden som hidtil bliver Landbruget, der maa lægge Ryg til. Under disse Omstændigheder vil man forstaa, at der er Maade med vor Begejstring for at sikre Bagerne og andre en høj Pris paa deres Produkter.

Aksel Larsen: Det forekommer mig, at Regeringen med dette begrænsede Lovforslag overlader til Rigsdagen at tage Medansvaret for Følgerne af Regeringens vidtrækkende Dispositioner paa andre Omraader, medens man, hvad disse Dispositioner angaar, ikke kommer til Rigsdagen og giver den Medbestemmelsesret og deraf følgende reelt Medansvar. Det, der er det væsentlige i denne Sag, er jo ikke Spørgsmaalet om Franskbrødsprisen eller om Afgift paa Hvede og Hvedemel. Det, som er det væsentlige i denne Sag, er en ganske betydelig Forhøjelse af de Priser, der gennem Kornordningen er fastsat for saavel Brødkorn som Foderkorn herhjemme, og disse Forhøjelser har Betydning for mange andre Forhold end netop Brødprisen. Men nu, da Regeringen har besluttet sig til at gennemføre dem, kommer man derefter og — jeg ved ikke, om jeg skal sige lader, som om man forelægger Sagen for Rigsdagen ved at stille Rigsdagen over for et: nu maa den sige ja eller nej til, om den vil foretage en Handling, som paa et begrænset Omraade midlertidig kan afføde de uheldigste Følger af Regeringens Dispositioner.

Man vil heraf forstaa, at det er med meget ringe Begejstring, mit Parti tager Stilling til dette Lovforslag. Det er jo stillet op paa den Maade, en Regering kan stille det op, nemlig saaledes, at hvis man stemmer imod det, hvis det kunde tænkes, at det blev stemt ned, vilde Regeringen derefter kunne sige: Ja, de stemte for, at Hvedebrødspriserne skulde forhøjes; i Virkeligheden burde man principielt stemme imod det, da man ellers kommer til at have Medansvar for den Forhøjelse af saavel Brødkornsprisen som Foderkornsprisen, der bliver foretaget i Ly af det fremsatte Lovforslags Gennemførelse. Det bliver meddelt os som en Slags Begrundelse for Lovforslagets Fremsættelse, at der agtes fastsatte Maksimalpriser paa Korn. Disse Maksimalpriser agtes fastsat til 19 Kr. for Rug og 18 Kr. for Hvede, og for Byg, Havre og Blandsæd 17 Kr., alt pr. 100 kg og ved Levering fra Landmand. Jeg nægter at anerkende, at disse Priser med nogen Berettigelse kan kaldes Maksimalpriser. Jeg nægter at anerkende det, fordi Priserne

hidtil har været betydeligt lavere, nemlig fra 13 til 14 Kr. pr. 100 kg. Det er altsaa en ganske betydelig Prisforhøjelse, som gennemføres. Hvis man endelig vil have føjet et Fremmedord til disse Priser, maa det være ikke Maksimal, men Minimal, saa maa det være Minimalpriser, man fastsætter. Det kan ikke være Maksimalpriser, fordi vi har ingen som helst Garanti for, at disse Priser ikke yderligere bliver forhøjet ved Overenskomst mellem den højtærede Landbrugsminister og Landbrugsraadet. Vi har ingen Garantier i saa Henseende.

Dernæst er der noget andet ved dette Begreb Maksimalpriser paa Korn. Befolkningen vil i Almindelighed opfatte dette saadan, at dermed har man ogsaa faaet en Garanti mod Brødpriserens Stigning. Heller ikke i denne Henseende er Betegnelsen Maksimalpriser berettiget, for hverken disse forhøjede Kornpriser eller den Lov, man nu tillader Folketinget at tage Stilling til, garanterer i nogen som helst Maade mod Stigning af Brødpriserne. Jeg ved naturligvis meget vel, at Det erhvervsøkonomiske Raad kan fastsætte Maksimalpriser for Brød, hvis det vil gøre det, men jeg maa samtidig sige, at Det erhvervsøkonomiske Raads Sammensætning saavel som dets hittidige Virksomhed ikke ligefrem kan indgyde Forbrugerne nogen stor Tillid. Jeg erindrer den Aften, da Raadets Medlemmer blev udnævnt, og da Raadets Formand, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, udtalte sig i Radioen. For det første maatte man studse over dette Raads mærkværdige Sammensætning. I dette Raad, som tæller over 50 Medlemmer, var der siger og skriver 2 Arbejderrepræsentanter. Disse to var ikke engang indsat i Raadet som Repræsentanter for de største Arbejderorganisationer, Fagforeningerne, men var sluppet ind som Repræsentanter for Arbejdernes Erhvervsraad. Det var Borgmester Peder Christensen og Laurits Hansen, Formanden for De samvirkende Fagforbund. To Arbejderrepræsentanter, det var alt, hvad Regeringen kunde tænke sig at sætte ind i Det erhvervsøkonomiske Raad. Jeg maa have Lov til at sige, at Sammensætningen af Raadet indgyder ikke og kan ikke indgyde hverken Arbejderne eller Forbrugerne Tillid. Forbrugernes Repræsentanter leder man ogsaa forgæves efter. Man kan naturligvis opfatte disse to Arbejderrepræsentanter som Forbrugerrepræsentanter, men ellers synes man at have været meget uheldig med Hensyn til at sikre Varetagelsen af Forbrugernes Interesser, og det skulde dog i temmelig høj